

ABESSINIERNES RASHISTORIA

av Kristin Stenmark mars 2014

Inledning

Detta är en sammanfattning av abessiniernas historia och utveckling med utgångspunkt från Sverige och FIFE. Främst granskas skillnader i utseende och rasstandard mellan olika länder och olika tider.

Rasbeskrivningen är gjord som ett projektarbete i PawAcademy G3-kurs under februari-mars 2014. Uppgiften innebar att svara på om kattrasen och standarden har ändrats, i så fall när och hur. Vad orsakade förändringarna. Samt om utvecklingen varit olika i olika delar av världen eller i olika kattförbund.

- Abessiniernas ursprung sid 3
- Gårdagens abessinier sid 8
- Dagens abystandard..... sid 13
- Abessiniernas utveckling sid 18
- Abessiniernas framtid..... sid 23

© Texten får ej publiceras utan Kristin Stenmarks tillstånd.

Abessiniernens ursprung

År 1868 återvände Lord Robert Napier och hans fru Mrs Barret-Lennard från en militär-expedition i Abessinien (Etiopien) till England. De hade med sig en katt som de kallade Zula efter en hamn i Abessinien. Denna Zula brukar omtalas som den första abessiniern, även om det oklart ifall hon fick några avkommor. Anlaget för den speciella, tickade pälsen introducerades sannolikt till den engelska kattstammen via flertalet andra katter som tagits med hem av kolonisationer, handelsmän och sjöfarare. Även om Zula inte var stammor till hela rasen så var hon utan tvekan viktig i sin funktion att väcka intresse med sin exotiska skönhet.

Den första gången som kattrasen abessinier (förmodligen Zula) nämns i tryck var i januari 1872 i Harper's Weekly. Tidningen rapporterar från Crystal Palace Show i december 1871 i Hyde Park, London. Illustrationen följs av texten: "Tredje

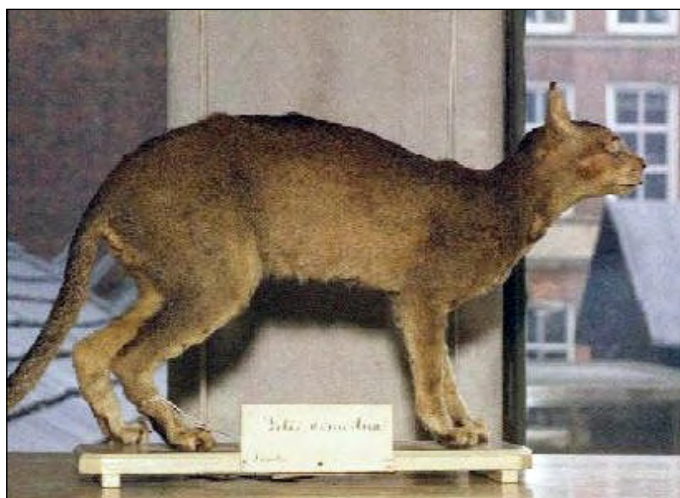
pris tilldelades den abessinska katten. Den infångades under det senare abessinska kriget och dess mest utmärkande drag var dess vefyllda uppsyn. Den verkade missbelåten med sin plötsliga upphöjdhed till berömmelse, längtande efter sin barbariska frihet på den gamla goda tiden under Kejsar Tewodros II styre." (Fritt översatt av ST)

I boken "Cats, Their Points and Characteristic" av Gordon Stables 1874 nämns abessinern också. I boken finns en färglagd litografi av Zula.

Den äldsta bevarade tamkatten med tickad päls finns på Leiden Zoological Museum i Holland. Det är en viltfärgad uppstoppad katt från 1834-36 märkt med skylten: "*Patrie, domestica India*". På Dulwich College i Ware finns en uppstoppad katt märkt "*Abyssinian Cat*". Åldern är något osäker, men troligen från 1890-1900. Den vuxna honkatten är i dålig kondition, men man kan se att den skiljer sig från vanliga brittiska katter på flera punkter; ticking och färg, rygglinje, litet huvud, stora öron och höga ben. (Bilder på nästa sida.)

Studien "*The Ascent of Cat Breeds: Genetic Evaluations of Breeds and Worldwide Random-bred Populations*" från 2008 fann att abessiniern har genetiska markörer som är gemensamma för både katter i Sydostasien och västerländska raser, vilket tyder på att katter från både Asien och Europa användes för att skapa rasen. Inhemsk katter med tickad päls

"Patrie, domestica India" på Leiden Zoological Museum.

"Abyssinian Cat" på Dulwich College.

Gatukatt fotograferad i Tamil Nadu, Indien i januari 2013 av Krister P.

Vänster: Tickad hankatt i Yala nationalpark (ja, han lever). Höger: En annan hankatt i Sri Lanka. Fotade av Birgitta von Oelreich i februari 2013.

återfinns fortfarande i Nordafrika, Mellanöstern och Asien. Som synes av fotografierna ovan från förra året.

I slutet av 1800-talet växte intresset för raskatter och 1896 registrerades de två första abessinierna i National Cat Clubs stambok, båda med okända föräldrar. De hette Sedgemere Bottle och Sedgemere Peaty. År 1903 föddes abessiniern Fancy Free som blev champion på Westminster Show 1909. Två år senare föddes hanen Aluminium. Aluminium och Fancy Free

ligger bakom de flesta av dagens abessinier.

Abessiniernas främsta kännetecken – den korta tickade pälsen – bygger på dominant genetiska anlag. Den tidiga aveln innebar av naturliga skäl inblandning av katter med mer eller mindre varierande bakgrund. Det måste ha fötts en hel del otickade ungar och med udda färger. Vanligen registrerades de inte och gick inte vidare i avel. Ett intressant undantag var Woodrooffe Nigra (född 1929) som finns i de flesta av dagens abessiniers stamtavlor. Hennes

föräldrar var viltfärgade, men hon var själv med största sannolikhet solid svart.

Rasens popularitet ökade sakta men säkert och som exempel registrerades i England 92 nya abessinier år 1937. All raskattavel lades förstås vila under andra världskriget. Därefter byggde hängivna brittiska uppfödare upp rasen på nytt från ett par dussin katter. Viltfärg var länge den enda godkända färgvarianten, och ungar med fel färg eller pälslängd smusslades undan. Några uppfödare började dock ta tillvara de röda abyungarna och färgen godkändes 1963 i GCCF. Färgen fick det nya namnet sorrel 1979, när det visade sig att genen som gav färgen var en variation av choklad och inte samma anlag som ger äkta röda katter.

Blå abessinier härstammar också från denna tid och godkändes 1984 i GCCF. Det tog ännu längre tid innan tiden var mogen att godkänna även fawn abessinier år 2000.

Inte minst namnen på flera av de tidigaste abessinierna talar för att silveranlaget förekom redan då. Det selekterades dock tidigt bort. I England på 1960-talet återinfördes silvergenen till abessiniern via en svartsilverspotted brit-

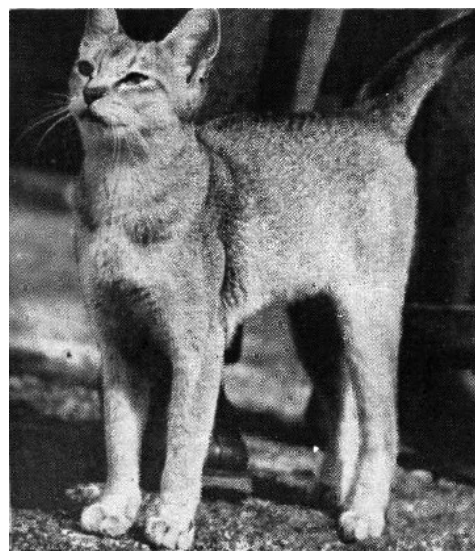
tisk korthår. I Sverige användes européer och i Norge chinchillaperser för att på 1970-talet avla fram silverabessinier.

Abessiniern till Sverige

Åren 1953 och -54 importerades de första abessinierna till Sverige från England av Karen Schmidt, med stamnamn Snorrehus.

Nigella Fern (bilden), Heatherpine

Pharoah och Nigella Constantine la grunden till den svenska stammen.

I Kamratposten nr 3 från 1957 berättas om Konstantin i Djursholm, och det handlar om just Nigella Constantine. I texten beskrivs den ovanliga katten; *“Abessiniern är en hövlig och vänlig katt. Den blir inte oroad av främlingar. Den låter sig utan svårigheter beklädas med halsband och ledas. Den följer gärna med på promenad. En del abessinier är utpräglad intresserade av vatten”*.

Konstantin ansågs vara Sveriges dyraste katt, värd ettusen kronor. I artikeln får man också reda på att en abessinierkattunge kostar hela 200 kronor till skillnad mot en stambokförd siames som kostar endast 125 kronor. Det fanns tolv abessinier i Sverige 1957.

Konstantin — Sveriges dyraste katt

Har du hört talas om katten som tycker om att duscha, som äter med tassarna, har stora bruna ögon och svarta trampdynor? Finns han? Undrar du. Det är just vad han gör! Tolv stycken finns här i Sverige och en av dem är katten Konstantin i Djursholm.

AV TORSTEN JUNGSTEDT

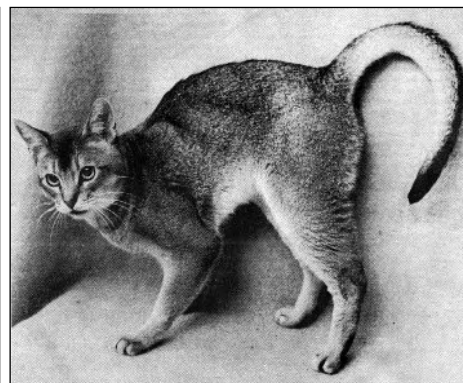
Scannad bild och text från Kamratposten nr 3 - 1957

Brunswycke Cheri, född 1947

--- *Nigella Amapola, född 1970*

--- *Blue Grass Tradenscentia, född 1958.*

År 1964 importerades de första sorrel abessinierna från Holland – Aurelita van Mariendaal och Zorro van Mariendaal. Färgen kallades dock för röd på den tiden och godkändes inte förrän 1966 inom FIFe.

År 1970 föddes hos Jan Högberg, med stamnamnet af Silverbäcken, helt sensationellt en så kallad regnbågskull. Det innebär att alla fyra färgerna viltfärg, sorrel, blå och fawn var representerade. Det var de första blå och fawn abessinierna i Sverige. Jan möttes av ett massivt motstånd från andra uppfödare som menade att han hans katter inte var renrasiga, eller att föräldradjuren inte var de som han hade sagt. Jan fortsatte ändå att avla fram fler diluterade abessinier.

Inte förrän på 1980-talet blev blå och fawn abessinier vanligare och började visas på utställningar. Ett par nya blå abyhonor importerades och intresset växte.

Abessiniernas färger

Det är skillnad hur många färgvarianter de olika förbunden har valt att godkänna. Choklad och lila avlades in i rasen i England genom en utparning med en chokladmaskad siames på

1970-talet. Där har sedan dess även avlats fram abessinier med äkta rött pigment.

I denna historiebeteckning kommer de olika färgvarianterna inte att beskrivas i detalj. Kort kan sägas att CFA har hållit den stramaste linjen och endast godkänt de fyra grundfärgerna viltfärg, sorrel, blått och fawn.

FIFe har sedan 1984 godkänt silvrvanier av grundfärgerna därtill (totalt åtta godkända varianter). GCCF har dessutom godkänt choklad, lila, rött, creme och sköldpadd. Det innebär inte mindre är tjugoåtta olika färgvarianter. Den australiensiska CCCoA har godkänt tolv färgvarianter (choklad men inte rött).

Förbundens bildande

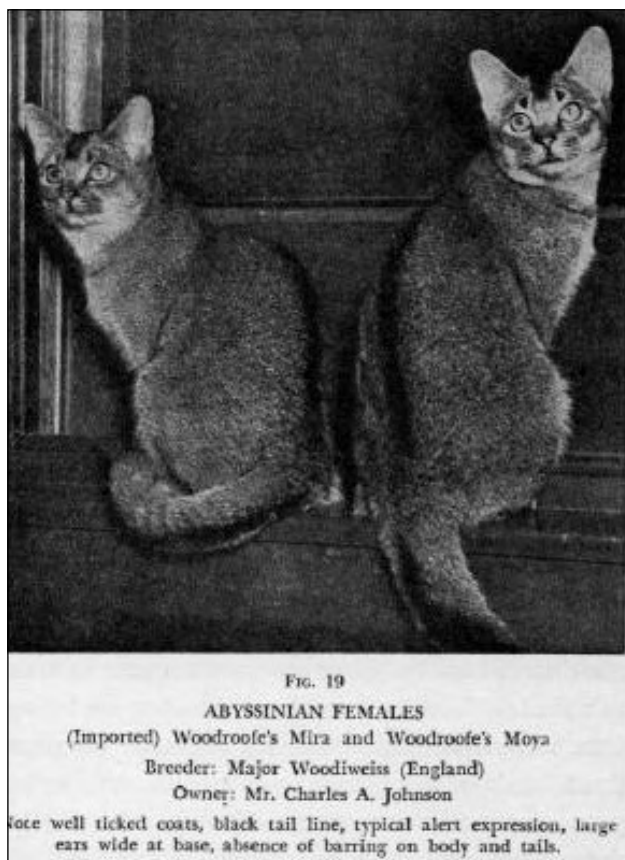
Den första kattstamboken drevs av National Cat Club, som grundades 1887 i England. Flera förbund startades de närmaste åren och bedrev konkurrerande registreringar. Förbunden gick samman 1910 och grundade **The Governing Council of the Cat Fancy (GCCF)**.

På en kattutställning i Chicago, USA 1899 bildades Chicago Cat Club, som senare blev

Beresford Cat Club. År 1906 tog amerikanska Cat Association över landets huvudstambok. År 1908 byttes namnet till **Cat Fanciers' Association Inc (CFA)**.

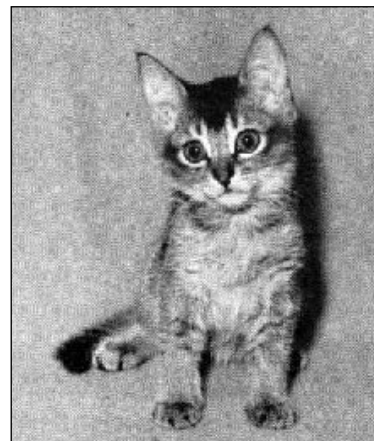
Den första kattklubben i Sverige, Svenska Kattklubben grundades 1946 och som nummer två kom Västsvenska Kattklubben 1951. I samband med en kattutställning i Stockholm träffades representanter för de båda kattklubbarna och diskuterade bildandet av en riksorganisation. Denna skulle samordna gemensamma intressen och regler samt föra gemensam stambok för hela landet. Resultatet blev att **Sveriges (Ras-)Kattklubbars Riksförbund (SVERAK)** bildades 1955.

Foto nedan på två Woodrooffe-systrar födda 1940 ur boken "Cats And All About Them".

På 1930-talet grundades abessinier-aveln i USA med de engelska importerna Woodrooffe Ena och Woodrooffe Anthony.

Foto här intill på en unge efter dem; Addis Ababa, född 1935.

Under åren har många kattregister bildats över hela världen. Allt från internationella organisationer till sammanslutningar i ett visst land. Den största övergripande organisationen är **Fédération Internationale Féline (FIFe)**, som nu är en världsomspännande sammanslutning. SVERAK är anslutet till FIFe.

Det har gjorts flera misslyckade försök att samla olika förbund och organisationer som registrerade raskatter i Australien. Inte förrän 1979 bildades **Co-ordinating Cat Council of Australia Inc (CCCoA)**.

Alla ovan nämnda kattförbund samarbetar med andra i **World Cat Congress**. På följande sidor presenteras abessinierens standard hos dessa fyra (ovetenskapligt utvalda) förbund: FIFe, CFA, GCCF och CCCoA.

Jag studerade även abystandarden hos WCF och TICA, men begränsade urvalet till de fyra ovan. Jag noterade dock att WCF har godkänt viltfärg, sorrel, blått, fawn, choklad, och alla dessa med silver. Men underligt nog inte lila (?). TICA skilde sig främst från de andra förbunden genom att de var ensamma om att värdera huvudet som viktigare än pälsen (35 poäng på huvud, 35 på kropp och 30 på päls).

Gårdagens abessinier

I det här kapitlet presenteras några texter och standarder från förr och olika länder. Jag har gjort om layouten något för att de ska få likna varandra mer och bli lättare att jämföra. Dock utan att stryka eller ändra något i själva innehållet.

Jag har valt att inte översätta standarderna själv för att inte riskera feltolkningar. Engelska blev inte officiellt språk inom FIFe förrän 1974. Därför gjorde jag ett undantag för den tysk/franska FIFe-standard från 1956 som SVER-AKs kansli sökte fram åt mig, och skaffade översättningshjälp.

Färgbeskrivningarna har begränsats till enbart viltfärg. Färgvarianternas uppdykande hos abyn har inte påverkat rasen i någon större utsträckning. Än i alla fall.

Bortsett från de tidiga avvikelserna, som beskriver abessinierns ögon som runda eller svansen som kort och tjock, är det slående hur lik dåtidens abystandard är den vi har idag. Direkt från start har pälsens kvalitet, färg och ticking tilldelats höga poäng. Det står klart att jakten på önskade markeringar och ränder tidigt var intensiv. Likaså att en rik, varm färg var att föredra.

Trots att det i den allra första standarden står att abessiniern ska vara stor, har förbunden

1889

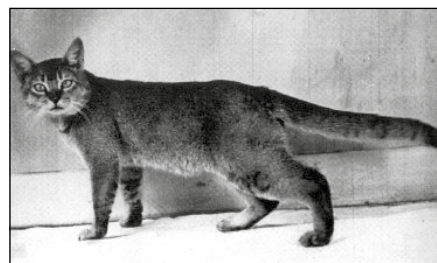
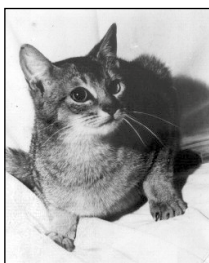
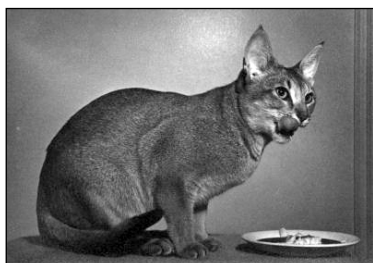
I "Our Cats and All About Them" av Harrison Weir får abessiniern sin första standard.

Head	10 Points	Small, broad across the eyes, rather long than short, nose medium length, all well-formed.
Eyes	15 Points	Orange-yellow, slightly tinged with green, large, round, full, and bright.
Nose & Feet	10 Points	Nose dark red, edged with black; tips and cushions of feet black, also the back of the hind-legs.
Fur	15 Points	Soft, rather woolly hair, yet soft, silky, lustrous, and glossy, short, smooth, even, and dense.
Ears	10 Points	The usual size of the ordinary English cat, but a little more rounded, with not much hair in the interior, black at the apex.
Colour	20 Points	A rich, dun brown, ticked with black and orange, or darker on lighter colours, having a dark or black line along the back extending to the end of the tail, and of dark colour. As few other marks as possible. Inside of fore-legs and belly to be orange-brown. No white.
Size & Condition	10 Points	Large; coat glossy and smooth, fitting close to the body; eyes bright and clear.
Carriage & Appearance	10 Points	Graceful, lith, elegant, alert and quick in all its movements, head carried up, tail trailing, in walk undulating.

CFA 1916

The Cat Fanciers' Associations (CFA) första rasstandard för abessinier.

Head	20 Points	Including size and shape of eyes. Face rather long and wedge-shaped.
Color of Eyes	10 Points	
Coat & Condition	25 Points	
Color	25 Points	Reddish fawn or grey, with each individual hair ticked. A perfect specimen should be entirely free from tabby markings.
Type	20 Points	Including shape, size, bone and length of tail. The Abyssinian cat should be similar in type to the Siamese. Tail short and thick. Ears large. Cat inclined to be small in size.

Nigella Sasha, född 1956. --- Rabi Nefertari, född 1958. --- Chota-Li Jester, född 1967. --- Woodrooffe Zeus, född 1932.

FIFE 1956

Översättning av FIFE-domare och abessinieruppfödare Carin Sahberg.

Kroppsform, svans, päls, allmänt utseende	20 poäng	<u>Storlek</u> : Aldrig stor eller grovt byggd. <u>Päls</u> : Kort, fin och tät. <u>Fötter</u> : Små, med svarta trampdynor, denna färg bör sträcka sig uppöver hela foten på baktassarna. <u>Svans</u> : Ganska lång och spetsig.
Typ, huvud, öron	15 poäng	Långt, spetsigt huvud, öronen spetsiga, men stora och breda vid basen.
Ögon	5 poäng	Stora, uttrycksfulla, lysande ögon: gröngula eller topasfärgade.
Färg på tickingen	20 poäng	Brunröd, tickad med svart och mörkbrunt. En dubbel eller trefaldig ticking, d.v.s. färgband för varje enskilt hårstrå är bättre än endast ett.
Kroppsfärg	30 poäng	Fläckar eller tigrering är inte tillåtna. En mörk linje längs ryggraden utesluter inte en katt, ifall den annars är excellent. Benens inre sidor och magen skall vara enfärgade i en färg som harmoniserar med huvudfärgen, helst brun-orange. Hos denna ras är frånvaron av fläckar respektive ränder på huvudet, ansiktet, bröstet och svansen av största vikt. Ju färre fläckar desto bättre. Domaren bör emellertid inte fästa större vikt vid denna egenskap än vid andra. Till exempel bör ingen massiv katt utan markeringar vinna över en katt, som är slank, väl tickad och av god färg, enbart därför att den senare uppvisar fläckar eller ränder på benen eller svansen.
Allmän kondition	10 poäng	
NB		Trots att katter med fel kan belönas bör dock ingen abessinier erhålla ett certifikat (CAC) om den uppvisar ränder på benen och svansen; vita fläckar och vit haka bör uteslutas.

snabbt enats om att abyn inte är särskilt storväxt. I boken "The Abyssinian Cat", av H C Brooke, vicepresident The Abyssinian Cat Club, skriver han 1929:

"Det allmänna intrycket av abessiniern är en ganska liten och mycket elegant byggd katt med graciösa, slanka lemmar, elegant huvud med tämligen stora öron och strålande ögon. Vad som i standarden vanligen kallas den "brittiska typen" är här inte alls passande, vi vill inte se runda, korta huvuden, små öron, kort och kraftigt byggd med kraftiga lemmar. För den som icke finner skönhet i någon katt som icke har ett huvud likt en pekinges, kommer självfallet abessiniern icke att falla i smaken. Jag har läst sådana människors beskrivningar av abessiniern, där de hänvisar till dess utseende som "magert" och "avtärt". I själva verket kommer varje person som är kapabel att uppskatta verkligt graciösa linjer och smidighet och elegans hos katten, att erkänna att i detta hänseende har abessiniern endast en rival, nämligen siamesen". (ST)

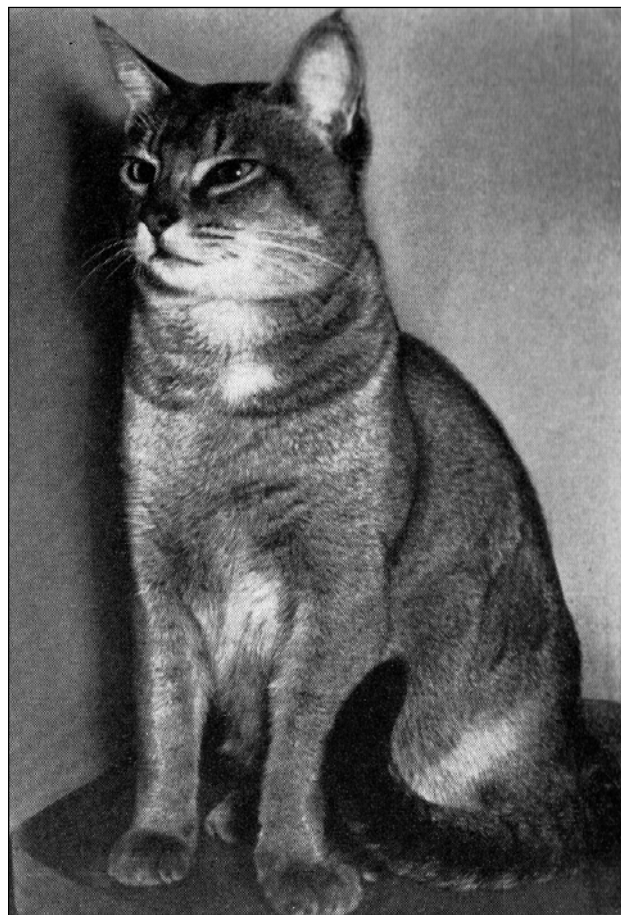
Abessinierns huvud ska vara tämligen långt enligt de äldsta rasbeskrivningarna. Att abyn så ofta liknades typmässigt med en siames de första årtiondena är inte att förvånas över. Siamesen på den tiden hade inte stor likhet med dagens siameser.

I en artikel från 1938 i "Fur, Feather, Rabbits and Rabbit Keeping" beskriver Fru H.W. Bassett den brittiska abyn:

"Den typiska abessiniern har en lång, smidig kropp med synbart väl utvecklad muskulär styrka, och skönheten i det långsmala, fina huvudet understryks av strålande, mandelformade ögon. Huvudet balanseras av stora

öron, vida vid basen, som är kantade i en mörkare nyans som matchar färgen på tassar och ben. Pälsen är kort och tätliggande i en varm, gulbrun färg och istället för att vara strimmig eller randig är varje hårstrå "tickat" med svart eller brunt, dvs två till tre färgband på varje hårstrå är att föredra framför en enkel ticking. Tassarna och benen måste ha ren färg, fri från ränder och toning med kroppsfärgen, medan underdelarna av kroppen bör vara av en orange-brun färg för att harmoniera med grundfärgen". (Fritt översatt av ST)

Intressant att hela 10 poäng tidigt har avsatts för kattens kondition. Numera tilldelas konditionen i bästa fall 5 poäng.

Abessinier ur boken "Allt om Katten" av Maj-Britt Ericson och Arne Eklund, utkom i Sverige 1961.

FIFE 1978

Samma som GCCF hade detta år. Färdigöversatt från SVERAK.

Huvud	15 poäng	Huvudet medelkilformat med medelstora proportioner. Kanten av pannan, kinderna och profillinjerna visar en mjuk kontur, nospartiet är inte tillspetsat. En lätt inböjning som formar nospartiet är önskvärd, men en knipt nos är fel. I profil visar huvudet en svag rundning mot kanten av pannan (ögonbrynskanten) med en lätt brytning av näslinjen och en mycket fast haka. <u>Öronen</u> sitter brett isär och de är spetsiga, breda vid basen, jämförelsevis stora och väl kupade (djupa), helst med tofsar.
Ögon	10 poäng	De sitter långt isär, är stora, lysande och uttrycksfulla med orientalisk placering. Skelning är fel. Färgen är bärnsten, hasselnöt eller grön. En ljus ögonfärg är ej önskvärd.
Typ	30 poäng	Katt av medelstorlek, fast smidig och muskulös, aldrig stor eller grov. Huvudet ska vara brett och smalna av mot en bestämd kil, nacken elegant. Kroppen av medellängd med tämligen lång, avsmalnande svans. Korta och grovt byggda katter är ej tillåtna. <u>Svans</u> : Bred vid basen, tämligen lång och avsmalnande. Vare sig piska eller knick är tillåten. <u>Fötter</u> : Små och ovala. <u>Päls</u> : Kort, fin och tätliggande med dubbel eller ännu hellre tredubbel ticking, d v s två eller tre färgband på varje hårstrå.
Färg	25 poäng	<u>Viltfärgad</u> : Kroppsfärgen är rikt gyllenbrun, tickad i svart. Pälsfärgens bottenfärg är rödorange eller rikt aprikos. En blek eller kall färg är fel. Färgen på magen och benens insidor är rödorange eller rikt aprikos för att harmoniera med pälsfärgens bottenfärg på resten av kroppen. Eventuell ryggradsskuggning i mörkare färg. Svanstippen och den solida färgen på bakbenen ska vara svart. Nosspegeln tegelröd och trampdynorna svarta.
Ticking	20 poäng	
Tecken		Det är önskvärt att den bestämda, mörkare pälsfärgen sträcker sig väl upp på baksidan av bakbenen (stövlar). Den ska också visa sig som en enfärgad tipp på den yttersta delen av svansen. Avsaknaden av endera är fel. En mörkpigmenterad linje ska finnas runt ögonen och avsaknad av denna är också fel. Icke önskvärda tecken är ränder på benen, bringan och svansen. Ett obrutet halsband är ej tillåtet. Abessinierkatten har en tendens att ha vitt i den omedelbara närheten av läpparna och underkäken, och det är et fel om detta vita område fortsätter fram till nacken. Medaljonger eller andra vita tecken är ej tillåtna.

NB	Varje katt som visar ett <u>drag</u> som <u>ej är tillåtet</u> (t ex kort och grov kroppsbyggnad, pisksvans, knick på svansen, obrutet halsband, medaljong, andra vita tecken) ska ej tilldelas certifikat. Varje katt som visar ett <u>fel</u> kan tilldelas pris, men varje katt som visar två eller fler fel kan ej tilldelas certifikat.
-----------	---

FIFE 2013

Head	15 Points	<u>General shape</u>: Wedge shaped, of medium proportions, wide at the top; the contours are soft and graceful. <u>Nose</u>: Medium long. In profile the head shows a soft curve, with neither a stop nor a straight nose. <u>Chin</u>: Firm and well developed. <u>Muzzle</u>: Not sharply pointed. A shallow indentation forming the muzzle is desirable, but a pinch is a fault. <u>Ears</u>: Relatively large, broad at the base; Slightly rounded at the tips with a thumb print and tufts of hair at the tips are desirable. Set well apart and pricked.
Eyes	10 Points	<u>Shape</u>: Large, almond in shape and set well apart. <u>Colour</u>: Brilliant and expressive; amber, green or yellow; pure, clear and intense colour; outlined with the colour of the ticking.
Body	20 Points	<u>Structure</u>: Medium built, medium long; firm, lithe and muscular, having a firm feeling. Graceful neck. <u>Legs</u>: Sinewy, fine and long, in proportion to the body. <u>Paws</u>: Small and oval. <u>Tail</u>: Fairly long and tapering; broad at the base.
Coat	20 Points	<u>Body colour</u>: RUDDY: warm ruddy brown/red brown with black ticking. With darker ticking according to the corresponding colour varieties. <u>Ground colour</u>: RUDDY: deep apricot/orange. Underside of the body, chest and innersides of the legs uniformly coloured with the ground colour, harmonizing with the upper parts of the body, without any ticking, bars, necklaces or markings on stomach or belly. Darker shading along the spine. White or off-white is only permitted above the lips, beside the nostrils and down the chin as long as it does not extend to the chest. The tips of the ears are in the same colour as the ticking. The back of the hind feet is dark, hairtufts between the toes are in the same colour as the ticking. The colour of the tail is an extension of the darker shading along the spine and ends in a solid dark tip, coloured with the colour of the ticking, without any rings.
	20 Points	<u>Ticking</u>: 2 or 3 bands of colour on each hair with dark tips for preference.
	10 Points	<u>Texture</u>: Short, fine and close, lying flat.
Condition	5 Points	

Remarks	White is tolerated on the chin and the nostrils.
Faults	<u>Head</u>: Too deep stop. Too much marking on the face. <u>Ears</u>: Small or pointed ears. <u>Eyes</u>: Round eyes. Unclear eye colour. Absence of outline around eyes. <u>Body</u>: Cobby appearance. <u>Tail</u>: Rings on the tail. <u>Coat</u>: Cold or sandy tone in colour. Ghost markings or other tabby markings on the body and legs.
Faults precluding the certificate	<u>Head</u>: Siamese type or round head. <u>Legs</u>: Bars on all four legs. <u>Tail</u>: Whip tail. <u>Coat</u>: Grey or too light undercoat. Too little or lack of ticking in parts of coat where desired. Unbroken necklaces. Markings on belly and chest. White locket. White extending onto the chest.

Dagens abystandard

Här intill och på kommande sidorna presenteras nuvarande abystandarder från FIFe, CFA, GCCF och CCCoA. Standarderna har skrivits om i liknande format så att de ska bli mer överskådliga och lättare att jämföra. Av praktiska orsaker redovisas endast viltfärgad abessinier, inga andra färgvarianter.

Generellt måste sägas att kattförbunden världen runt är tämligen överens om hur en ideal-abessinier ska se ut. För det mesta är det bara detaljer i poängfördelning som skiljer dem åt.

Poäng på huvudet

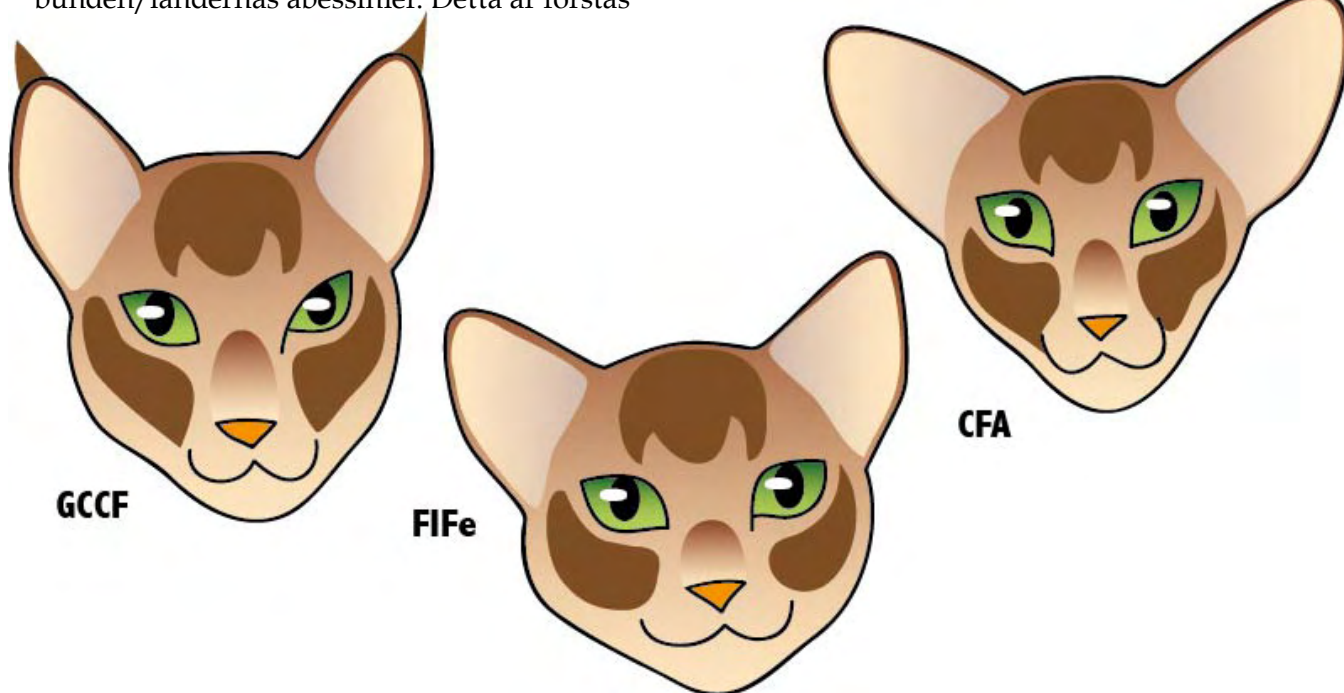
Alla här redovisade förbund har satt 25 poäng (av 100) för huvudet, inkl ögon och öron. Mycket lite skiljer i beskrivningarna. Ändå uppvisar abyn en viss skillnad mellan länderna. Olikheterna beror troligen på tolkning och tradition.

Nedan har jag gjort några förenklade bilder av skillnaderna i huvudtyp mellan de olika förbunden/ländernas abessinier. Detta är förstås

en generalisering och alla typer förekommer säkert i alla länder. Men att döma av foton på rasringarnas hemsidor i respektive förbund har jag ändå dragit vissa slutsatser.

Först ut är en engelsk, mer gammaldags typ (ur FIFe-perspektiv). Alla brittiska abessinier har förstås inte örontofsar, men fler än i övriga Europa och USA. Den andra bilden representerar den typ som föredras inom FIFe, med något kortare huvud och bredare placerade öron. I USA (bild tre) är den slanka typen med brett placerat, riktigt stora öron på ett smalt huvud mest framgångsrik på utställning.

Fortsättning på sidan 17. >>

CFA 2013

Head	25 Points	<u>Muzzle</u> (6): not sharply pointed or square. The chin should be neither receding nor protruding. Allowance should be made for jowls in adult males. <u>Skull</u> (6): a modified, slightly rounded wedge without flat planes; the brow, cheek, and profile lines all showing a gentle contour. A slight rise from the bridge of the nose to the forehead, which should be of good size, with width between the ears and flowing into the arched neck without a break. <u>Ears</u> (7): alert, large, and moderately pointed; broad, and cupped at base and set as though listening. Hair on ears very short and close lying, preferably tipped with black or dark brown on a ruddy Abyssinian. <u>Eye Shape</u> (6): almond shaped, large, brilliant, and expressive. Neither round nor oriental. Eyes accentuated by fine dark line, encircled by light colored area.
Body	30 Points	<u>Torso</u> (15): medium long, lithe and graceful, but showing well developed muscular strength without coarseness. Abyssinian conformation strikes a medium between the extremes of the cobby and the svelte lengthy type. Proportion and general balance more to be desired than mere size. <u>Legs and Feet</u> (10): proportionately slim, fine boned. The Abyssinian stands well off the ground giving the impression of being on tip toe. Paws small, oval, and compact. Toes: five in front and four behind. <u>Tail</u> (5): thick at base, fairly long and tapering.
Coat	10 Points	<u>Texture</u>: soft, silky, fine in texture, but dense and resilient to the touch with a lustrous sheen. Medium in length but long enough to accommodate two or three dark bands of ticking.
Color	35 Points	<u>Color</u> (15): warm and glowing. RUDDY: coat ruddy brown (burnt-sienna), ticked with various shades of darker brown or black; the extreme outer tip to be the darkest, with orange-brown undercoat. Tail tipped with black. The underside and inside of legs to be a tint to harmonize with the main color. Nose leather: tile red. Paw pads: black or brown, with black between toes, extending slightly beyond the paws. <u>Ticking</u> (15): distinct and even, with dark colored bands contrasting with lighter colored bands on the hair shafts. Undercoat color clear and bright to the skin. Deeper color shades desired, however intensity of ticking not to be sacrificed for depth of color. Darker shading along spine allowed if fully ticked. Preference given to cats UNMARKED on the undersides, chest, and legs; tail without rings. Facial Markings: dark lines extending from eyes and brows, cheek-bone shading, dots and shading on whisker pads are all desirable enhancements. Eyes accentuated by fine dark line, encircled by light colored area. <u>Eye Color</u> (5): gold or green, the more richness and depth of color the better.

PENALIZE Off-color pads. Long narrow head, short round head. Barring on legs, dark broken necklace markings, rings on tail. Coldness or grey tones in the coat. White undercoat on blue or fawn Abyssinians.

DISQUALIFY White locket, or white anywhere other than nostril, chin, and upper throat area. Kinked or abnormal tail. Dark unbroken necklace. Grey undercoat close to the skin extending throughout a major portion of the body. Any black hair on red Abyssinian. Incorrect number of toes. Any color other than the four accepted colors.

GCCF 2013

Markerad text på de ändringar som antogs av GCCF 26 juni 2013.

Head	15 Points	All head contours should be gently rounded, especially from the brow to the top of the head. Wide between the ears, forming a moderate wedge, which tapers from the outer edge of the ear base to a slightly rounded muzzle. A slight indentation forms the muzzle. Allowance should be made for fuller cheeks in adult males. A slight nose break is essential: a bump on the nose is undesirable. The line from the nose tip to the very firm chin should be straight. An elegant neck should arch in an unbroken line from the top of the head to shoulders.
Ears	10 Points	Set wide apart, large, well cupped, pricked and furry on their inner edges. Ear tufts are desirable. From the front view, the line of the ears should follow the head wedge.
Eyes	5 Points	Set well apart, large, expressive and rounded almond shape in an oriental setting. Colour to be a deep shade of amber, hazel or green.
Body	15 Points	Lithe <u>and</u> muscular body, <u>medium to large in size</u> . Back straight from shoulder to rump and ribcage rounded.
Legs & feet	10 Points	Slender and elegant, in proportion to the body with small oval feet.
Tail	5 Points	Thick at base, tapering and long enough to reach the cat's shoulders.
Coat	20 Points	<u>Colour</u> : USUAL: Rich golden brown ticked with black. Base Hair Ruddy orange or apricot. Ticking Colour Black. Nose Leather Brick red. Pads Black.
	20 Points	<u>Markings, Ticking, Texture</u> : Short fine but not soft, dense in texture and lying close. Distinctly ticked, resulting from at least four bands of colour. The roots must be the colour of the base hair, and the final band must be of the ticking colour. Pigmentation lines of the ticking colour must extend from the inner edge of the eye to the top of the head: and also from the outer edge of the eye to the edge of the ear. The hair around the eyes is pale and the eyelid darker. The back of the ears should be darker at the tips, preferably with clear, brighter colour at the base. Chin, lips, and nostrils should be the colour of the base hair, or cream: white hair is undesirable. White markings, such as a locket, anywhere are not permitted. A line of ticking colour should extend from the back of the head along the spine and tail, ending in a solid tip of that colour, the same colour to extend well up the hock. There should be no heavy necklet or bars or any other marks, although, a faint broken necklet, or slight leg barring is acceptable.

Faults	Pinched muzzle or lack of muzzle indentation. Pale or muddy eye colour. Eyes not in oriental setting. Heavy, broken necklets. Absence of spinal shading in adults. Absence of darker markings on hind legs. Substantial barring on legs. Dark roots on a major part of the body. Fluffy, soft, over-long or rough coat. Yellow pigmentation anywhere on a silver cat.
Withhold certificates or 1st prizes in Open & Kitten Classes for:	White extending down the neck. Unbroken necklets. Absence of required pigmentation marks on head and around eyes in adults. Absence of darker tail tip. Rings on tail. Lack of overall silver effect owing to excessive yellow pigmentation in silver exhibits. Ill-defined or incorrect ticking. Fewer than four bands of colour in adults. Absence of firm chin. Lack of slight nose break. Whip tail. <u>Fine boned.</u> <u>Small boned.</u> Two or more faults as listed in the Faults section above.
Withhold all awards for:	White markings, such as a locket. Cobby, coarse, small or Oriental type. Aggressive temperament.

CCCQA 2013

Head	25 Points	<u>Head and neck</u> (15): A medium, slightly rounded wedge without flat planes; the brow, cheek and profile lines all showing a gentle contour. There is a slight rise from the bridge of the nose to a broad forehead, with good width between the ears, with a shallow indentation forming the muzzle, which should have no evidence of snipyness or a whisker pinch. In profile, the skull is to show a gentle curve, flowing over the head into an arched neck. The head should have ample length to be in proportion to the rest of the cat. Nose: Medium in length and moderately broad in proportion with the head. The bridge is to be gently contoured, with no straight lines or flat planes. Cheeks: Gently contoured to follow the line of the head. Allowance should be made for jowls in adult males. Jaws: Gently rounded, not sharply pointed, pinched or square. Chin: Firm and rounded. In profile, of good depth and in a vertical line with the tip of the nose. Neck: Medium in length, slightly arched, elegant and wellbalanced. <u>Ears</u> (5): Relatively large, moderately pointed, broad and cupped at the base, set wide apart and neither too high nor too low. They are tilted slightly forward as though the cat is listening, to give an alert expression, are well furnished, have a thumbprint and are preferably tufted on the tips. <u>Eye shape</u> (5): Almond-shaped, neither round nor oriental, set well apart. They are large, bright and expressive and accentuated by the fine, darker line of the lid encircled by a light coloured area.
Body	25 Points	<u>Body</u> (15): Of medium length, lithe and graceful, but showing welldeveloped muscular strength without coarseness. The cat is solid to the feel and the rib cage is rounded with no evidence of flat sides. The flanks are reasonably level without tuck-up. Proportion and general balance are to be desired more than mere size. <u>Legs and paws</u> (5): Deceptively well muscled, relatively long and slim. Neat, oval and compact paws. <u>Tail</u> (5): Thicker at the base, proportionately long and tapering. A whip is undesirable.
Coat	15 Points	<u>Texture and length</u> (10): Short, but long enough to accommodate two or three bands of ticking. Fine and close, resilient to the touch and with a lustrous sheen. <u>Condition</u> (5).
Colour	35 Points	<u>Eye colour</u> (5): In a range from deep gold, gold, hazel or green, with the more richness and depth of colour the better. <u>Coat colour</u> (15): Deeper colour shades are preferred, however intensity of ticking is not to be sacrificed for depth of colour. Hair tips are to be the darkest colour. The colour around the nostrils, under the chin and upper throat is to be lighter, but of a tint to harmonise with the belly, chest and forelegs. In all colours other than Silver, white in these places is a fault. <u>TAWNY</u> coat colour: Glowing, warm, rich tawny brown, with a paler orange-brown undercoat clear to the roots, ticked with black/dark brown. Deeper shades preferred. Belly and inside of forelegs: Tint to harmonise with the main body colour. Preference given to clear, unmarked orange-brown. Tail: Tipped with black. Nose leather: Brick red. Paw pads: Black or brown. <u>Coat ticking and clarity</u> (15): Ticking is to be distinct and even, with dark coloured bands contrasting with lighter coloured bands on the hair shafts. The undercoat is clear to the roots and complements the surface colour, with no coldness or grey tones. Any spinal shading is to be of the deeper colour. Preference is given to cats unmarked on the undersides, chest and legs. Darker hair colour should extend from between the toes to well up the back of the hind legs, preferably to the hocks, also showing as a solid tip at the extreme end of the tail. The tail is without rings.

PENALISE	Should not be Oriental in type. Insufficient or incorrect ticking. Cold or grey tones in the coat of non-silver varieties. Rufous tones in Silvers. Too strong a broken necklace. Belly spots on adults. Incorrect coat texture. Lack of pigmentation around the eyes. Odd or incorrect paw pad colour. Whisker pinch.
WITHHOLD	Distinct bars or rings on legs or tail. Unbroken necklace. White anywhere other than under chin, near nostrils or upper throat, except in Silvers. Incorrect undercoat colour over a major part of the body.

>> Fortsättning från sidan 13.

Poäng på kropp och päls

Abessiniern i Australien är av tradition liknande den i England. Relativt stor och högbent, med en något längre huvudtyp än inom FIFe.

CCCoA har satt 25 poäng på abyns kropp inkl ben och svans. CFA och GCCF har tilldelat kroppen 40 poäng, medan FIFe nöjer sig med 20 poäng. Proportioner och generell balans anses viktigare än storlek hos flera förbund. Kanske är det därför som rasen har kunnat minska i storlek och vikt på senare tid, utan större protester från domarkåren. GCCF har dock reagerat, mer om detta på sidan 20.

FIFe och CCCoA lägger 50 poäng på pälsens färg, ticking och kvalitet. CFA har valt 45 poäng och GCCF nöjer sig med 40 poäng på pälsen.

FIFe hade ända fram till 2013 hela 25 poäng enbart på pälsens färg, och 15 poäng på tickingen. Fem poäng flyttades då från färg till ticking så att abessinierns främsta kännetecken – tickingen – inte ska bli lidande i jakten på allt varmare och djupare färg.

Fel och brister

Alla förbund är överens om att mörka markeringar på benen, magen och kring halsen är synnerligen fel, särskilt illa är det med ett obrutet halsband.

Dock verkar det som om den mörka ålen efter ryggen, liksom de eftertraktade stövlarna på bakhasorna, har blivit alltmer otydliga/ovanliga i samma takt som oönskade tabbymareringar har avlats bort. GCCF har noterat detta och räknar avsaknad av ål och stövlarna som fel.

Heatherpine Juanita född 1951 och IC S*Nekayahs Rexa Revoltea född 2010. Ränderna är borta, nospartiet har en mjukare form. Men örontofsarna har gått förlorade.

Orientaliskt eller runt huvud är allvarliga fel inom alla förbund. Lika så kompakt kropp.

En aby med vit fläck på bringan eller under magen blir diskvalificerad inom alla förbund.

Numera är det liten storlek och tunnhet så allvarliga brister hos abessinier inom GCCF att de inte ska tilldelas certifikat eller ens excellent 1.

Abessinierns utveckling

Abessiniern är en gammal kattras som har förändrats lite i jämförelse med andra kattraser. Den unika tickade pälsen har hela tiden varit rasens främsta kännetecken och uppfödarnas fokus har legat på att kombinera den unika pälsen med en elegant, medeltypad katt. På senare tid finns dock exempel på en något mer extrem typ.

Huvud

Det under abessinierns långa historia säkert funnits en variation i huvudtyp hela tiden. På gamla foton ser man både den kortare, sötare huvudtypen och den längre, rakare typen med lite vildare uttryck.

I standarden har ända sen 1930-talet funnits riktlinjer för att huvudet varken får vara för runt eller för siameslikt. Huvudet ska – liksom det mesta hos abessiniern – vara "lagom". Det ska vara mjukt format i medellång kil och ha en fast haka.

När jag köpte min första abessinier 1987 var det

vanligt med lite längre, spetsigare nospartier och ofta även lite svaga hakor. Med den längre huvudformen följer gärna också en oönskad flatare panna/skalle.

Under 1990-talet strävade uppfödarna inom FIFe mot ett något kortare och mjukare rundat abyhuvud. Hakorna blev bättre och skallens topp högre och rundare. Många uppfödare och domare var nöjda, även om det förstås förekom abyindivider och linjer som närmade sig en rund huvudtyp lite väl lik burmans.

Min erfarenhet är att ett kortare huvud även medför mindre öron. Brett placerade öron som är vida vid basen blev då viktigare än maximal storlek. Men varför inte både och...?

*Första bilden är hämtad ur boken "Min katt" från 1953. Andra fotot är på min egen EC S*Nekayahs Iris Indigo (född 2003).*

Visst är det uppenbart att det är samma ras även 50 år senare?

"Den äkta abessinska katten är en mycket vacker företeelse, och det är förvånansvärt att den så sparsamt förekommer här i Europa" skriver Bertil Haglund i sin bok "Min katt" från 1953. Fotot ovan är ur denna bok.

*Foto till höger är blå abyhonan SE*Rhea Blues Alberta Hunter. Foto: Maria Westling. En ung abessinier 50 år senare är randfri, slankare, mer högbent och har kortare päls. Men fortfarande med samma naturliga vildkattsutseende.*

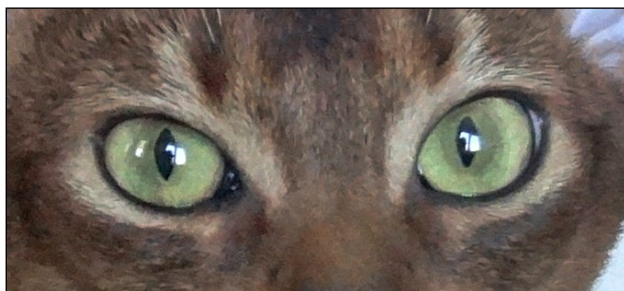
Öron

De senaste åren har ett orimligt stort intresse visats av abessiniernas öron. Standarden lägger inte många poäng på just öronen. Onekligen är det ändå så att stora, öppna och välplacerade öron kraftigt förstärker abyns alerta uttryck.

Trenden inleddes i USA i slutet av 1990-talet och har spridit sig till Europa och Ryssland, Ukraina. Troligen har jakten på utställningsframgångar varit mer pådrivande än standardens skrivningar. Stora och välplacerade öron i kombination med strålande ögon och god färg ger en look som gör att abyn sticker ut i allt hårdare tävlingskonkurrens.

Min observation om att noslängd och öronstorlek tycks hänga ihop stärks vid studier av foton på de storörade abessinierna från senare tid. För det mesta är de fotograferade rak frami-från. Profilbilder skvallrar ofta om en något lång nos som ibland kan vara knipt och ha en svag haka. Om pannan dessutom är alltför flat uppstår ett närmast ormlikt huvud som aby-uppfödare och domare i Europa ogillar.

När det gäller abyns örontofsar finns skilda åsikter. Somliga saknar dem och försöker aktivt att avla tillbaka dem. Andra ser det enbart som en fördel att de är så ovanliga. De menar att örontofsar förstör looken och stämmer illa med standardens krav på rundade öronspetsar.

Ögon

I den första standarden står det att de stora uttrycksfulla ögonen ska vara runda, men det ändrades tidigt till snedställda och mandelformade. Ögonfärgen kommenteras sällan, även om en ren färg är att föredra.

De flesta abessinierna har just så strålande uttrycksfulla ögon som standarden föreskriver. Ögonens uttryck förstärks förstås också av eyelinern. Ibland kan ögonen bli lite för stora och runda. Då förloras det vilda utseendet. Ibland kan ögonen ligga lite för djupt, inte sällan hos abessinier med längre och kraftigare nosparti.

Kropp

Det är nog kroppstypen som har förändrats tydligast om man jämför gamla och nya foton. Den äldre abessinierna var i allmänhet kraftigare byggd än dagens aby.

Om de tidigt importerade, tickade katterna (sidan 4) typmässigt var idealet för en abessinier, så var inblandningen av inhemska, knubbiga katter var ett nödvändigt kliv bakåt. Alla har varit överens i hundra år om att elegansen har varit viktig att återvinna.

Sedan finns förstås även här en synnerligen

levande diskussion om hur tunna och högbenta vi vill ha våra katter, innan de riskerar att förlora sin vildkattslika charm.

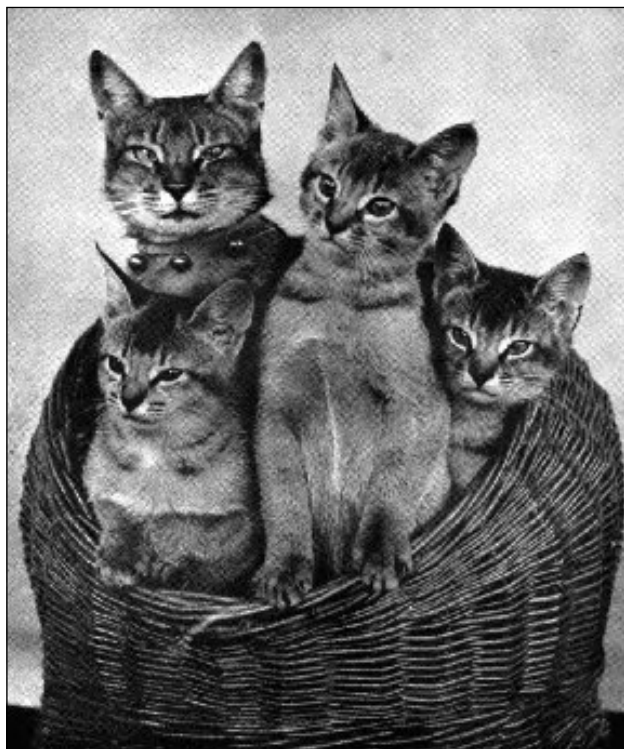
Inom CFA har den mer eleganta kroppstypen särskilt premierats. Det har tyvärr också inneburit att rasen förlorat i storlek. Abessiniern är en populär ras i USA med många goda kvaliteter (päls, färg, öron, nya gener) som har lockat Europas uppfödare till import. Inte heller våra domare kan låta bli att beundra elegansen och den ofta strålande pälsen hos de amerikanska abessinierna. Men samtidigt är de medvetna om och kritiserar huvudform och inte minst storlek.

Det engelska förbundet GCCF har reagerat på utvecklingen och ändrade förra året sin abystandard (sidan 15) så att det numera står *"Smidig och muskulös kropp, medel till stor i storlek"*. För att kontrollera att jag inte hade missförstått ändringen mejlade jag The Abyssinian Cat Club och fick följande svar: *"Yes, you are quite right, the Clubs here were very concerned that Abys were becoming too small and so the Breed Advisory Committee agreed to ask the Governing Council of the Cat Fancy to change the wording of the standard to reflect this. This is in line with how the Clubs here agree Abys should look"*.

Det återstår att se om något annat förbund väljer att följa efter.

Pälsmönster

Den tickade pälsen är inte längre helt unik för abessiniern. Det finns bl a tickade orientaler. Dessutom har tickingen avlas in på flera solida

Den här kullen var säkert representativ för sin tid när den föddes 1950. Idag föds mycket sällan abyungar med så kraftiga halsband och vitfläcksmedaljong.

raser, eftersom den ger färre spökmarkeringar. Ändå vill jag påstå att det är den randfria, korta, blanka tickade pälsen som i kombination med djup, varm färg är abessiniernas främsta trumfkort i jämförelse med andra raser.

Hundra år av medveten avel har framgångsrikt lyckats eliminera ränder och oönskade markeringar till ett minimum. Under en period kring senaste sekelskiftet var randfriheten så viktig att abyn närmast framstod som pastellfärgad. En blek katt med dålig ticking har färre (synliga) markeringar.

Idag lyckas de flesta uppfödarna kombinera färg och tydlig ticking med randfrihet. Tyvärr har en del andra traditionella vildkattstecken minskat eller gått förlorade på köpet. Dessa är tumavtryck på öronens baksida, solid mörk

färg på hasens baksida, distinkt rygglinje och kontrastrika ansiktsmarkeringar.

Pälsfärg och kvalitet

Ingen utställningsbesökare går oberörd förbi en viltfärgad eller sorrel abessinier med riktigt varm färgton. Detta visste abyvännerna redan i början av 1900-talet. Finsmakaren inser även den mer subtila skönheten hos diluterade och silverfärgade abessinier.

Färgens renhet och rufism har framgångsrikt stärkts, blek eller grå bottenfärg är alltmer sällsynt. Ett färgdilemma som kvarstår är den alltför ljusa/vita bottenfärgen hos blå och fawn abessinier. Enligt en del genetiker och domare är det omöjligt att få en varm cremefärg längst in på päls håren på ryggen hos en blå aby (och andra augotifärger). Andra menar att det visst ska gå att realisera. Framtiden får utvisa.

När ticking, renhet och färg var på plats har under de senaste årtiondet stor vikt lagts vid pälsens kvalitet. Den ska vara riktigt kort och den ska numera knappt ha någon underull. Standarden har alltid föreskrivit en kort, tätliggande päls. Men hur kort? Och hur tätliggande?

Det australiensiska förbundet CCCoA har gjort ett viktigt tillägg i abyns standard. Där står: **"Kort, men tillräckligt lång för att rymma två eller tre tickade band"**. Det står också att abyns päls ska vara tät och elastisk/fjädrande (resilient) i flera av standarderna. Den riktigt korta, blanka pälsen framhäver kroppens elegans bättre. Men pälsen har också en skyddande funktion som inte kan bortses från hos en kattras som vill likna ett vilt kattdjur.

Orsaker till förändring

Varför förändras en kattras. Och varför har just abessiniern förändrats så lite i jämförelse med en del andra raser.

Redan i de tidigaste standarderna står att abyn ska vara en *"medelkatt"* när det gäller typ och storlek. Avelsmålen handlar främst om pälsen och färgen. Det ställs tidigt tydliga gränser för att abyn inte får vara för kompakt och inte heller för långsträckt. Säkert har detta hjälpt till med att behålla abyns både kraftfulla och eleganta typ.

På de senaste 20 åren har dock siamesen och de andra orientaliska raserna förändrats avsevärt. Nosar och öron har blivit påtagligt längre och större än tidigare under 1900-talet. Jag tror

att detta har påverkat även abessinierns utveckling mot en mindre och tunnare katt med större och lägre sittande öron. Om denna typ av abessinier hade dykt upp på utställningar på 1900-talet hade reaktionen blivit kraftigare än den är idag. Då hade utseendet ansetts vara alltför orientaliskt, det vill säga: förbjudet enligt standarden.

Idag är utrymmet som medelkatt i mittfåran rymligare. Ett bredare urval av abessiniertyper kan accepteras. Personligen har jag inte något emot det. Olika förbund, länder, domare och uppfödare kommer att premiera olika katter även i fortsättningen. När en trend vänder och det t ex blir viktigt att få tillbaka örontofsar eller storlek är det utmärkt att dessa egenskaper finns att hämta upp någonstans i världen.

Abessinierns framtid

Med tanke på att det finns en stabil stam av abessinier i länder över hela jorden oroar jag mig inte för rasens framtid. Om någon ny sjukdom drabbar rasen gäller det knappast samtliga abessinier i hela världen. Att typen och storleken varierar något mellan olika länder ser jag inte som ett problem.

Abessiniern har överlevt många kristider. Bland annat två världskrig, inavel, navelbråck, FeLV och PRA. Hängivna uppfödare har varje gång lyckats rädda rasen och nu finns vackra och friska abessinier i hela världen.

I USA är abessinierns den femte populäraste raskatten. I Storbritannien ligger abyn på sjunde plats på den lista som jag hittade på internet. Även i Australien och Nya Zeeland finns det duktiga uppfödare och fina abessinier. Det känns betryggande för rasens bevarande.

Modenycker

Det var ett tag sedan abyn låg på SVERAKs tio-i-topp-lista. Antalet registreringar har varierat genom årtiondena. Variationerna verkar mest bero på antalet aktiva uppfödare för tillfället. Även om jag tycker mig märka att bengalen, sedan den kom till Sverige 1999, har lockad några av de raskattköpare som tidigare skulle ha valt en abessinier.

Trender kommer och går men jag är säker på att abessiniern består. Denna vackra ras med sin starka personlighet kommer alltid att hitta entusiastiska beundrare.

Förmodligen är det mer till fördel än nackdel att abyn inte är en trendig kattras. Ingen frestas

att börja massproducera abessinier i syfte att tjäna pengar på sin verksamhet. Om jag skulle våga mig på en grov generalisering så vill jag påstå att abyuppfödarna i Sverige generellt är kunniga och öppenheten är stor oss emellan. Abessinieruppfödarna var drivande när SVERAK införde kravet på navelbråcksfrihet hos avelskatter. Abyuppfödarna drev igenom SVERAKs allra första hälsoprogram.

Kattdomaren Kapten W.H. Powells skrev redan 1938 :

”Det finns ingen annan kattras om vilken man inte kan tala i förklenande ordalag.

Perserns päls kräver konstant uppmärksamhet och dess korta nos kan ge upphov till snörvlingar. Siamesen är immun mot pälsproblem, men även dess varmaste beundrare måste då och då önska att dess vokala förmågor vore mindre utvecklade.

Den tysta, anspråkslösa abessiniern kombinerar alla fördelar men ingen av de nackdelar som dess mer kända släktingar besitter.”

(Fritt översatt av ST)

*Två nutida abessinier av toppkvalitet: WW'11 & SC Brunnbäckens Pedram DVM DSM, en hane av mer kraftfull typ, som uppskattas inom FIFe. Till höger WW'12 NW IT*Solarian Turandot JW, en hona med tydligare inslag av s k CFA-typ. Båda proportionerligt balanserade och lika strålande vackra i mina ögon.*

Uppnådd perfektion?

Här har vi kunnat konstatera att de brister som länge var vanliga inom rasen numera är i stort sett bortavlade. Det är mycket ovanligt med kraftiga ränder på benen eller vita fläckar. De flesta abessinierarna är eleganta med kort, slät päls med varm grundfärg. (Utom när det gäller silvervarianterna som ännu inte kan renavlas och därför sällan har den önskade rent vita bottenfärgen.)

Numera putsar uppfödare och domare mest på detaljer; Hur stora ska ögonen vara? Hur kort ska pälsen vara? Vad menas i standarden med en medellång nos? Pendeln brukar alltid svänga tillbaka när någon detalj dragit iväg lite för långt.

De senaste decennierna har stort fokus legat på öronens storlek och placering. Personligen

tycker jag att öppna, stora öron med rätt placering förstärker abyns alerta uttryck och passar bra till den eleganta kroppen med lång hals. Men öronen måste förstås passa ihop med huvudet och kroppen i övrigt.

Norman Auspitz skrev 2001 i artikeln The Abyssinian i The Cat Fanciers' Almanac:

"Öronens placering och storlek måste vara i balans med resten av katten, annars börjar vi förvränga utseendet på huvudet som bidrar till rasens vilda, "direkt från djungeln" -utseende och dragningskraft". (översatt av ST)

Som alla raser har abessinien genomgått perioder när olika modenycker styrt utvecklingen i ena eller andra riktningen. Även om det tidvis kan oroa och uppröra, så är jag övertygad om att kloka uppfödare tillsammans alltid kommer att undvika alla osunda extremer.

Tydligare standard

Som när det gäller alla raskatter diskuteras förstås behovet av ändringar i eller förtydliganden av abessiniernas standard.

Själv tycker jag att man kan ta bort raden i FIFe-standardens om att det är ett fel med för mycket markeringar i ansiktet på en aby. Jag har aldrig sett det förekomma. Det är snarare tvärtom, att en del av dagens abessinier ser enfärgade ut i ansiktet.

Kanske kan man istället lägga till ett par rader om att pälsen inte får vara för kort och för tunn. I Australiens abystandard står att öronen ska vara väl behårade. Det är förstås ett villkor om man vill ha en abessinier med örontofsar. Dagens moderna FIFe- och CFA-abessinier har mycket tunn päls på öronens baksida.

Abyn har blivit mer högbent de senaste decen-

nierna och domarna säger sig ofta vilja ha en kvadratisk kroppstyp. Detta står dock inte i standarden och bör i så fall tydliggöras.

Men till största delen tycker jag att dagens standarder fungerar bra. De hindrar rasen från att bli extrem, och ger ändå ett visst utrymme för olika länder och förbund att behålla egna variationer.

Dörrar som stängs

Det finns allvarigare saker än att en rasstandard kan tolkas något olika från en tid till en annan, eller av ett förbund än ett annat.

Med de populära, amerikanska importerna från USA till Europa följde ett par oönskade "smittor". Dels den alltmer spridda företeelsen med strikt begränsande köpekontrakt och tidig kastrering. Dels CFA:s syn på rasrenhet.

I Sverige och Norge är vi ännu tämligen förskonade från de värsta avarterna. Men vår begränsade avelsbas behöver förstås nytt blod utifrån, och där kommer kontrakten med restriktioner som ett brev på posten. Det är ännu så länge möjligt att hitta snygga katter utan fleråriga kontrakt, men det blir allt svårare.

För att kunna registrera en raskatt i CFA:s stambok måste den ha minst sju generationer helt fria från annan rasinblandning. För de äkta fundamentalisterna räcker inte det. De har satt upp en gräns vid året 1980. Därefter får det inte förekomma någon utavel med annan ras eller icke godkänd färg. Just när det gäller abyn så är det främst inblandning av somali eller av silver som kan förekomma och som då tydligen helt fördärvar kattens avelsvärde. Det är historia, tradition och selektion som definierar en kattras, enligt dem. Att generna för långhår, silver eller choklad sedan länge är bortavlade har ingen betydelse.

Med "fel" katt tio generationer bak i stamtavlan, riskerar varje abyuppfödare idag att bli nekad såväl parning som kattungeköp. Dessutom kan du hamna som varnande exempel på en "svart lista" på internet.

Sista ordet

Min förhoppning är att framtidens nya uppfödare törs säga ifrån när de stöter på orimliga krav för att få köpa eller para sin katt. Abessinern hade inte överlevt i över 100 år om gårdagens uppfödare hade stängt ute abessinier med inblandning av "fel" ras eller "fel" färg. Eller om uppfödarna i skräck för att dela med sig av "sina linjer" hade målat in sig i var sitt hörn.

Jag är ändå hoppfull för den underbara abyn. Med tanke på allt som abessinern har gått igenom och överlevt så kommer rasen säkert att finnas kvar om hundra år till.

Källor, bland andra:

Our Cats and All About Them av Harrison Weir, 1889

The Abyssinian Cat av H C Brooke, vicepresident The Abyssinian Cat Club, 1929

Slight Evidences of The Origins of The Abyssinian Cat av Larry Llott

The Abyssinian Cat av Vicky Hakin Smith, GCCF-domare och abessinieruppfödare, rev 2000

A Brief History of the Abyssinian Cat av Caroline Macaulay

A Pictorial History of the Abyssinian Breed av Karen Lawrence och Hilary Helmrich

The Abyssinian av Norman Auspitz ur The Cat Fanciers' Almanac, March 2001

Ron & Barbara Darby på The Abyssinian Cat Club, mejlkontakt 2014

Tack för översättningar av Susanne Tiger (ST) och Carin Sahlberg!